గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"**ఏమన్నా పిచ్చెక్కిందా** నీకు? ఇదేమన్నా సినిమా అనుకున్నావా? ఇంత స్టుపిడ్‌గా ఆలోచిస్తావనుకోలేదు. " గంటనుండి ఆపకుండా రాధి అంజలిని తిడుతూనే ఉంది.

అంజలి ఏమీ మాట్లాడటం లేదు. మౌనంగా వింటుంది.

"అంజలి ఎందుకు చెపుతున్నానో అర్ధం చేసుకో. ఇది చిన్నపిల్లలాట కాదు ఇద్దరూ ఒకరినొకరు ఇష్టపడ్డారు. ఎవరి మాటలో విని నువ్విలా వచ్చేయటమేంటి? ఏదో ఒకటి చెప్పు" గట్టిగా అందు రాధి.

రాధి కాస్త ఊరుకో. తనను కాస్త ఊపిరి పీల్చుకుని రెస్టు తీసుకుని రాత్రికి మట్లాడుకోవచ్చులే" అన్నాడు రఘు.

"రఘు ప్లీజ్ నువ్వు మాట్లాడొద్దు. తను ఎంత పెద్ద తప్పు చేస్తుందో నీకు తెలియటంలేదు. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు ఇష్టపడుతూ.."

"రవి నన్ను ఇష్టపడుతున్నట్లు ఎప్పుడూ చెప్పలేదు రాధి. అలా అయితే బాగుంటుందని నేననుకున్నా. అదీ కాకుండా మా ఇద్దరి గురించి అందరూ చీప్‌గా మాట్లాడుకోవటం భరించలేను. రవి ఇంకా చాలా పెద్ద పొజిషన్‌కి వెళ్ళాలి. నేను ఈ మూడేళ్ళు తనకు దూరంగా ఉండదలుచుకున్నాను. నిజంగా రవి నన్ను ఇష్టపడితే తర్వాత చూసుకోవచ్చు. ఆ ఊరి బాగు కోసం రవి చాలా కష్టపడుతున్నాడు. ఆ కష్టమంతా ఇలాంటి గాసిప్స్‌తో నాశనం కాకూడదు. ఇంక ఈ టాపిక్ ఇంతటితో వదిలెయ్యండి ప్లీజ్" అంది అంజలి.

సాయంత్రం గుర్తొచ్చింది అంజలికి తన ఫోన్ ఆఫ్‌లో ఉందని. రవినుండి పదిహేను మిస్డ్ కాల్స్ ఉన్నాయి. కాసేపటికే రవి నుండి ఫోన్ వచ్చింది. ఎత్తంగానే "కనీసం వెళ్ళేటప్పుడు నాకు చెప్పాలనిపించలేదా? ఇంక పైగా ప్రొద్దుట్నుండి ఫోన్ ఆఫ్ చేసి ఉంది" కొంచెం కోపంగానే ఉంది రవి గొంతు.

"అనుకోకుండా రావాల్సి వచ్చింది. ఓరియంటేషన్ ఉంది. అందుకే ఫోన్ ఆన్ చేయలేదు. ఓరియంటేషన్ సంగతి రాధి గుర్తుచేసేదాకా మర్చిపోయా. అందుకే అనుకోకుండా బయలుదేరాల్సి వచ్చింది" నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

"కావచ్చు కానీ అదే విషయం నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పొచ్చుకదా" ఏమీ మాట్లాడలేదు అంజలి.

"ఏమైంది అంజలి నువ్వు దేనికో మధనపడుతున్నావు ఈ మధ్య. కానీ ఎంత అడిగినా చెప్పట్లేదు. ఆ మాత్రం చనువులేదా మన మధ్య మొన్న మా ఇంట్లో జరిగినదానికి బాధపడుతున్నావు కదా? "

"నేనేమీ వినలేదు అని చెప్పాను కదా" అంది అంజలి.

"నువ్వు అంతా విన్నావని నాకు తెలుసు.. అంజలి" అన్నాడు రవి.

"నేను బైటకు వెళ్ళాలి హాస్టల్‌కి కావాల్సినవి కొనాలి, రాధి వాళ్ళు నాకోసం వెయిట్ చేస్తున్నారు"

"అంటే ఫోన్ పెట్టేస్తావన్నమాట. సరే ఇన్నాళ్ళ మన పరిచయంలో.." వాక్యం పూర్తి చేయకుండా ఆపేశాడు రవి.

రవి బాధపడుతున్నాడని అర్ధం అవుతుంది. వచ్చే కన్నీళ్ళని ఆపుకుంటూ "మీరు అనవసరంగా ఏదో కారణం ఉంది అనుకుంటున్నారు. ఏమీలేదు. ఐ యామ్ ఫైన్. మీరు అనవసరంగా వర్రీ అవ్వకండి" మృదువుగా అంది అంజలి.

"సరే ఇంక ఉంటాను" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు రవి.

నిమిషాలు గంటలుగా గంటలు రోజుల్లా మారిపోతున్నాయి. సెప్టెంబరు నెల గడిచి అక్టోబరు నెల సగం కూడా అయిపోయింది. అంజలిని చూసి నెలన్నర అవుతుంది. ఒక్కసారి కూడా అంజలి తనకు ఫోన్ చేయలేదు. ఎందుకిలా చేస్తుందని కోపం వస్తుంది. నాకు చెప్పచ్చు కదా ఏదన్నా ప్రాబ్లం ఉంటే ఎందుకు చెప్పదు? అన్న ఉక్రోషం వస్తుంది. కానీ ఏదో బలమైన కారణం లేకపోతే ఇంత దూరంగా నన్ను ఉంచాలని ప్రయత్నించదు. ఏదో ఒకరోజు తను మళ్ళీ మామూలుగా అవుతుందన్న నమ్మకంతో అప్పుడప్పుడు తనే ఫోన్ చేస్తున్నాడు. మాట్లాడిన ప్రతిసారి గొంతుకేదో అడ్డం పడినట్లు చెప్పాలనుకుంది.

ఏదో చెప్పలేకపోతున్నట్లు మాట్లాడుతుంది. ఊరి విషయాలు, తన కాలేజ్ సంగతులు అంతే. ఇంక వేరే ఏ విషయం ఎత్తబోయినా ఏదో ఒక వంక చెప్పి ఫోన్ పెట్టేస్తుంది. ఒకసారి కావాలని రెండు వారాలు ఫోన్ చేయలేదు. తను చెయ్యలేదు కానీ, నేను ఫోన్ చేయగానే బిజీగా ఉన్నట్లున్నారు అని అడిగింది.

పోయిన వారం ఇక్కడ మెడికల్ క్యాంప్ జరిగింది, జనరల్ టెస్టులతో పాటు కళ్ళ పరీక్షలు చేశారు. శుక్లాలు ముదిరిన వాళ్ళను గుర్తించి లిస్ట్ చేశారు. ఇంకో రెండు నెలల్లో వచ్చి శుక్లాల ఆపరేషను ఫీజులు తీసుకోకుండా చేస్తామన్నారు. మందులు, ఆపరేషన్ ఖర్చు చూసుకుంటే మనిషికి వెయ్యి రూపాయలు పడుతుంది. 'ప్రగతి' ద్వారా ఈ ఆపరేషన్లు చేయిస్తున్నారు. ఏం జరిగినా చిన్నదైనా పెద్దదైనా అంజలితో పంచుకోవాలనిపిస్తుంది. కానీ తను ఎందుకో ఇద్దరి మధ్య ఈ దూరం పెట్టింది. చూడాలి ఈ తపస్సు ఎన్నాళ్ళు?

"రవి, బైటకి వెళుతున్నావా? ఇప్పుడే ఎం.ఎల్.ఏగారు ఫోన్ చేశారు నీతో మాట్లాడటానికి వస్తారంట. ఇంట్లో ఉండమన్నారు" చంద్రశేఖరావు.

"ఆయన వస్తున్నారా? ఏ పనిమీద?" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమో? రానీ వస్తే తెలుస్తుందిగా" అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

డిసెంబరు నెల. చలి మొదలయ్యింది తొందరగా చీకటి పడుతుంది.

వరి కోతలు కోయించటం, పంచాయితీ పనులు, పక్కా ఇళ్ళు కట్టించే పనులతో రవికి ఊపిరి సలపటంలేదు.

"సావిత్రి ఎం.ఎల్.ఏగారికి భోజనాలు ఏర్పాటు చూడు. శనివారం కదా టిఫెన్లు లాగ చేయించు" అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

చీకటిపడ్డాక రాత్రి ఏడుగంటలప్పుడు వచ్చారు ఎం.ఎల్.ఏ వెంకట్రామయ్య. చెప్పిన టైముకి రారు ఈ రాజకీయ నాయకులు, ఈయన కోసం ఎదురుచూస్తూ నాలుగు గంటలు ఇంట్లో ఉన్నాను. ఇళ్ళు కట్టించే చోట ఇవాళ కరంటు పనిచేస్తున్నారు. అయ్యిందో లేదో ఎన్ని పనులున్నాయో? మనస్సులోనే విసుక్కున్నాడు రవి.

"ఏమయ్యా రవి బొత్తిగా నల్లపూసవైపోయావు" కారు దిగుతూనే అన్నారయన.

"ఏదో పనుల వత్తిడిలో కలవలేకపోయాను. ఒక్క ఫోన్ చేయాల్సింది వచ్చేవాడిని కదా అనవసరంగా మీరు శ్రమ తీసుకున్నారు" అన్నాడు రవి.

"లేదులే. ఇది నేను రావల్సిన పని."

"రండి భోజనాల ఏర్పాటు చేశాం. భోజనం చేస్తూ మాట్లాడుకోవచ్చు" అన్నారు చంద్రశేఖర్రావు.

భోజనం చేస్తూ విషయం కదిలించాడాయన "ఇదిగో రవి మన పార్టీ ఈసారి మండల ఎలక్షన్లలో గెలవాలంటే నీలాంటి వాళ్ళు కావాలయ్యా. నువ్వేమో నీకు ఇష్టంలేదు అని తప్పించుకుంటావు. అలాక్కాదు. నువ్వనుకునే పురోగతి, ప్రగతి కావాలంటే గిరిగీసుకున్నట్లు ఈ ఊరిలో ఉండిపోతే ఎట్లా?"

"మళ్ళీ అదే చెప్పుతున్నందుకు ఏమీ అనుకోవద్దు. ఈ ఊరికి ఇంకా చేయవలిసింది చాలా ఉంది. అప్పుడే ఎంతో సాధించానని నేను అనుకోవటంలేదు. ఈసారికి నన్ను వదిలేయండి. వచ్చే ఎలక్షన్లలో చూసుకుందాం" అని చెప్పాల్సింది ఖచ్చితంగా చెపుతూనే మాట దాటేశాడు.

"మొత్తానికి గట్టోడివయ్యా నువ్వు. సరేగానీ ఈ లోపల నీ పరపతి ఇంకొంతమందికి తెలుస్తుంది కదా. ఈసారి నేను హైదరాబాదు వెళ్ళేటప్పుడు చెపుతాను. నాతోపాటు రా. సి.ఎంగారికి పరిచయం చేస్తాను. నీలాంటి యువకులు ముందుకు రావాలి. ముసలాళ్ళం మా పని అయిపోయింది" డాబుగ అన్నాడాయన.

రవి నవ్వేసి ఊరుకున్నాడు. ముందుగదిలోకి వచ్చి కూర్చున్నారు. అందర్ని బైటకు వెళ్ళమని చెప్పి వెంకట్రావు రవి వంక చూసి "ఇంకో విషయం కూడా నీతో మాట్లాడాలి. మీ నాన్నతో మాట్లాడితే నీ ఇష్టం అన్నాడు. ఇదిగో మా అమ్మాయి ఫోటో. హైదరాబాద్‌లో కంప్యూటర్ ది ఏంటిది ఎం.సి.ఏ చేసింది. ఇంకా వివరాలు కావాలంటే నాన్నతో మాట్లాడు. మా అమ్మాయిని, కట్నం కింద నా రాజకీయ వారసత్వాన్ని ఇస్తా, ఏ విషయం బాగా ఆలోచించుకో. ఒప్పుకుంటావనే అనుకుంటున్నా వస్తా మరి" అంటూ బయలుదేరారు ఆయన.

స్టన్ అయిపోయాడు రవి. వెంకట్రామయ్య ఇలా మాట్లాడతారని అస్సలు ఊహించలేదు.

"ఏంటి నాన్నా ఇదంతా? నీకు ముందే తెలుసా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు రవి.

"నా దగ్గరకు కబురు చేశాడాయన రెండు మూడుసార్లు నేను ఖచ్చితంగా చెప్పాను అంతా నీ ఇష్టమని. అమ్మాయి బాగానే ఉంది. చదువుకుంది. సావిత్రి ఫోటో చూడు"

"రవి. ఫోటో చూడరా బాగుంది" అంది సావిత్రి.

"అమ్మా, నేను ఫోటో చూడాల్సిన పనిలేదు. ఎందుకంటే నేను ఆ అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోను."

"ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించు రవి. వెంకట్రామయ్యగారు ఏమన్నారో విన్నావుగా. ఎట్లాగైనా నీకు ఎం.ఎల్.ఏ టిక్కెట్టు ఇప్పిస్తారు. ఆయన కొడుకులాంటి వాళ్ళు రాజకీయల్లో ఉండి భ్రష్టు పట్టించేకంటే నీలాంటి వాళ్ళు ఉంటే బాగుంటుంది కదా" అన్నారు చంద్రశేఖర్రావు.

"నాన్న. నా దగ్గర ఈ ప్రస్థావన మళ్ళీ తేవద్దు. నేను ఇష్టపడ్డ అమ్మాయి ఒప్పుకున్న రోజు మీకే ముందు చెపుతాను" అని తన గదికి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏంటి వీడి గోల?" అర్ధం కాలేదు చంద్రశేఖర్రావుకు

"మీకో విషయం చెప్పాలి. నీరజ చెప్పింది. రవి, అంజలిని ఇష్టపడ్డాడంట, కానీ ఇంతవరకు ఆ అమ్మాయితో విషయం చెప్పలేదు. తనేమో హైదరాబాదులో చదువుతుంది. ఏమైందో తను ఈ మధ్య రవితో పెద్దగా మాట్లాడటం లేదంట కూడా. వీడి మనసులో ఏముందో తెలియటంలేదు" అంది సావిత్రి.

"వీడికేమన్నా పిచ్చా? ఇష్టపడితే పిల్ల కన్నా చెప్పాలి. లేకపోతే మనకన్నా చెపితే సంబంధం మాట్లాడతాం కదా. ఊరికే మనసులో పెట్టుకుంటే ఏం వస్తుంది. సీతారామయ్య మాత్రం పిల్లకు సంబంధాలు చూడడా"

"నీరజ చెప్పిందంట అడిగిస్తానని ఎవ్వరూ కలగచేసుకోవద్దు అన్నాడంట"

"లాభంలేదు. నేను సీతారామయ్యతో మాట్లాడతాను" అన్నాడు చంద్రశేఖర్రావు.

"ఏంటి ఏదో మాట్లాడాలన్నావు కానీ ఏమీ చెప్పటం లేదు" అన్నాడు సీతారామయ్య.

"మీ అమ్మాయిని మా వాడు ఇష్టపడుతున్నాడని అనుమానం వచ్చింది. నాకేమీ చెప్పలేదు. నీకేమైనా ఈ విషయం తెలుసా?"

"ఆహాఁ నాకేం తెలియదు. ఉండు ఒక నిమిషం. పూర్ణా ఒక్కసారి ఇటురా" అన్నపూర్ణను పిలిచాడు సీతారామయ్య.

అన్నపూర్ణతో విషయం చెప్పి, తనకేమన్నా తెలుసా అని అడిగారు. కొంచెం ఇబ్బందిగా చూసింది.

"నీతో మనమ్మాయి ఏమన్నా అన్నదా? తప్పుకాదు కదా చెప్పు"

"ప్రత్యేకంగా ఏమీ అనలేదు కానీ నేనే అడిగాను ఇద్దరూ ఒకరినొకరు ఇష్టపడుతున్నారా అని. రవిగారు నాతో ఏమీ అనలేదు అని దాటేసింది. సర్లే ఇంకా తన చదువుంది కదా తొందరేముందిలే అని ఊరుకున్నా. కానీ ఊరికి వెళ్ళేముందు దేనికో చాలా బాధపడింది. ఎంతడిగినా హడావుడిగా ముందే వెళ్ళిపోయింది. ఆ రోజు మీ ఇంటినుండి వచ్చింది. రంగారావు వచ్చాడు ఏదో మేనరికం గురించి గొడవ పడుతున్నాడు, నేను వచ్చేశాను అంది. నేనేమో, అది జరిగే పనికాదు, రవిని అల్లుడుగా చేసుకోవాలని ఎం.ఎల్.ఏ గారు ప్రయత్నిస్తున్నారు. రవి పెద్ద పదవులకు వెళితే మంచిది. ఈ సంబంధం ఒప్పుకుంటే బాగుంటుంది రవి అన్నాను" అన్నారు సాలోచనగా సీతారామయ్య ముగ్గురు ముఖాముఖాలు చూసుకున్నారు.

"అంటే మావాడేమో తన మనస్సులోని మాట చెప్పలేదు. మీ అమ్మాయేమో తను ఎం.ఎల్.ఏగారి అల్లుడైతే మంచిది అనుకుందేమో? అందుకేనేమో ఈ మధ్య రవితో సరిగ్గా మాట్లాడటంలేదంట. ఏం పిల్లలయ్యా వీళ్ళు?" అన్నారు చంద్రశేఖర్రావు.

"లేదన్నయ్య వీళ్ళిద్దరూ కూడా ఇంకొకళ్ళని నొప్పించటం ఇష్టపడరు. పెళ్ళి సంబంధం గురించి ఎవరు ముందు మాట్లాడినా అవతలి వాళ్ళు అపార్థం చేసుకుని మాట్లాడటం ఆపేస్తారని భయం కాబోలు. అన్ని విషయాల్లో ఎంత పెద్దరికంగా ఆలోచిస్తారో ఇద్దరూ. మరి ఈ విషయం అందునా వాళ్ళ జీవితానికి సంబంధించినది. ఎందుకిలా చేస్తున్నారో?" నిట్టూర్చింది సావిత్రి.

జాబిలి చేతికందదు. కానీ వెండి వెన్నెల మాత్రం నన్ను చుట్టుముడుతుంది నువ్వు నా దగ్గరుండవు. కానీ జ్ఞాపకం నన్ను మత్తులా ఆవరిస్తుంది, దుప్పటిలా కప్పుకుంటుంది. నేను లేని ప్రపంచంలో నువ్వు సంతోషంగా ఉంటున్నావేమోనన్న ఆలోచన నన్ను చీల్చేస్తుంది. నేను నీ దగ్గర్నుండి దూరంగా వచ్చేస్తే ఇలాగే వదిలేస్తావా? కిటికీలోంచి బైటకు చూస్తుంటూనే ఆకుల మాటు నుండి జారే పల్చటి వెన్నెల దూరంగా గోడమీద పాకిన బోగన్ విలియా, కిటికీలో నేను పెంచుకుంటున్న క్రోటన్ మొక్క. అన్నీ నావంక జాలిగా చూస్తున్నట్లు ఎందుకనిపిస్తుంది. నువ్వు లేని ప్రపంచంలో నువ్వు సంతోషంగా ఉంటున్నావేమోనన్న ఆలోచన నన్ను చీల్చేస్తుంది. నేను నీ దగ్గర్నుండి దూరంగా వచ్చేస్తే ఇలాగే వదిలేస్తావా? నువ్వు లేని ప్రపంచంలో నేను ఉండగలననుకోవటం నా భ్రమేనా? నా పిచ్చిగానీ నువ్వు లేకపోవటమేంటి? నా ప్రతి క్షణం, ప్రతి శ్వాస.. నీతో నీ తలపులతో నిండిపోతే?

అర్ధరాత్రి పన్నెండు కావస్తుంది. డిసెంబరు 31 రాత్రి. హాస్టల్‌లో ఎవ్వరూ లేరు. న్యూ ఇయర్ పార్టీలకు వెళ్ళారు. రాధి, రఘు ఎంత బ్రతిమిలాడినా వెళ్ళలేదు అంజలి. ఒంట్లో బాగోలేదన్నది డైరీ రాసుకుంటున్న అంజలి ఫోన్ మోతకు ఉలిక్కిపడింది. రవి దగ్గర్నుండి. ఇప్పటిదాకా మెలుకువగా ఉన్నాడంటే సతీష్ వాళ్ళతో పార్టీ చేసుకుంటున్నాడేమో?

ఫోన్ తీసింది అంజలి. "హ్యాపీ న్యూ ఇయర్ అంజలి" విష్ చేశాడు రవి.

"మీకు కూడా హ్యాపీ న్యూ ఇయర్"

"ఏం చేస్తున్నావు? పార్టీకి ఏమీ వెళ్ళలేదా? వెనకాల గొడవేం వినపడటంలేదు" అన్నాడు రవి.

"లేదు. రాధీ వాళ్ళ ఇంట్లో పార్టీ ఉంది వచ్చాను. గోలగా ఉందని గదిలోకి వచ్చి మాట్లాడుతున్నా"

కాసేపు మౌనంగా ఉన్నారు ఇద్దరూ. "సంక్రాంతికి ఇంటికి వస్తావా?" అడిగాడు రవి.

"ఊఁ వస్తున్నాను. మళ్ళీ మాట్లాడతాను. ఇంక బై" అని పెట్టేసింది.

ఎందుకిలా అబద్దాలు చెప్పి, నన్ను దూరంగా ఉంచుతున్నావు అంజలి. పార్టీ గోలలో నా ఫోన్ శబ్దం వినిపించి, వెంటనే ఎత్తావా? చూద్దాం ఇంకెన్నాళ్ళు ఇలా ఉంటావో అనుకున్నాడు రవి.

"రవి బాబు పటమటి పొలం దగ్గర గొడవ జరుగుతుంది. వెంటనే రండి" సైకిల్ మీద వగరుస్తూ వచ్చి పిలిచాడు యాదయ్య.

"ఏమైంది?" బైకు తీస్తూ అడిగాడూ రవి.

"ఆడకూలీల దగ్గరేదో గొడవయ్యిందంట కొట్టుకుంటున్నారు"

రవి వెంటనే ఇద్దరు ముగ్గురికి ఫోన్ చేసి వాళ్ళను కూడా పొలం దగ్గరికి రమ్మన్నాడు.

రవి వెళ్ళేసరికి రెండు గుంపులుగా నిల్చుని అరుచుకుంటున్నారు. కొంతమంది చేతుల్లో కర్రలు, కొడవళ్ళు, ఉన్నాయి. ఆడవాళ్ళు పక్కన నిల్చున్నారు.

"ఆగండి ఏమైంది?" అంటూ దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"మా ఆడోళ్ళు పొలంలో పనులు సేత్తంటే అసహ్యంగా వాగుతుంటారు ఈళ్ళు. అట్లాంటిది మొన్న ఏకంగా 'నాతో వస్తావా' అని అడిగాడంట మా సుబ్బు చేయిపట్టుకుని. అది ఎదురు తిరిగి అందరిని పిలిసిందంట. బాగోతం బైటపడేసరికి అది అబద్దాలు చెపుతుందని వెళ్ళిపోయారు. నిన్న మా మొగోళ్ళు కొంతమంది ఎల్లి రామారావుతో మాట్లాడారంట. ఇట్లాంటివి తగవని. దాంతో నిన్న సాయంత్రం మా ఇళ్ళ మీదకు ఎవరో అగ్గిపుల్ల యేసి పారిపోయారు. సీకట్లో అగపళ్ళా ఎవళ్ళో అని. ఎంటనే సూశాం కాబట్టి ఆర్పేశాం. లేకపోతే గూడెం అంతా బుగ్గైపోయేది" ఆవేశంగా అన్నాడు కోటేసు.

"రేయ్ నోటికిష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడకు. మీ ఇళ్ళు తగలెట్టాల్సిన పని మాకేం లేదు."

"అందరూ ఊరుకోండి. ఇంత జరిగితే నాకు వచ్చి ఎందుకు చెప్పలేదు"

"ఏదోలే అందరికీ తెలియటం దేనికి అని నిన్న మాట్లాడాం అయ్యా"

"ముందు ఆడవాళ్ళను వెళ్ళిపొమ్మనండి వెళ్ళి పనులు చూసుకోండి నేను మాట్లాడతాను."

"రామారావ్ ఏంటి ఈ చిల్లర పనులు?" కోపంగా అన్నాడు రవి.

"రవీ అనవసరంగా నువ్వీ అలగా జనాన్ని నెత్తికెక్కించుకుంటున్నావు. ఒకొక్కళ్ళకి పొగరెక్కువైంది. చెప్పులు కింద పడుండాల్సిన వాళ్ళు." మాట పూర్తిచేయలేదు ఇంకా రామారావు కూలీలు మీదకొచ్చారు.

"ఎవర్రా అలగా జనం మరి మా అలగా ఆడాళ్ళ చెయ్యి ఎందుకు పట్టుకున్నావురా? నేను వచ్చి మీ ఇంట్లో ఆడాళ్ళమీద సెయ్యేయ్యనా?" అన్నాడు కోటేసు ఆవేశంగా.

మాటకు మాట పెరిగి ఒకళ్ళ మీదకు ఒకళ్ళు కర్రలేసుకుని వెళ్ళారు.

ఆగండి అంటున్న రవి మాటలు వినిపించుకోలేదు. రవి మధ్యలోకి వెళ్ళేసరికి రవి తల మీద కఱ్ఱ దెబ్బపడింది. సరిగ్గా అప్పుడే పొట్టమీద కొడవలి వేటు పడింది. "అబ్బా" అని పెద్దగా అరిచాడు రవి. అందరూ ఒక్క క్షణం ఆగారు. ఆ అరుపుకు నుదిటిమీద పెద్ద దెబ్బ తగిలి రక్తం కారుతుంది. రవి చెయ్యిపెట్టి పొట్ట దగ్గర గాయానికి అడ్డం పెట్టాడు.

ఒక్కసారిగా అందరూ నిశ్చేష్టులైపోయారు. ఆవేశం దిగిపోయింది.

"అయ్యో రవిబాబు" అని వచ్చి కండువా నడుముకి కట్టి "పదండ్రా ఆస్పత్రికి తీసుకెళదాం" అని చేతులు మీద ఎత్తుకున్నారు.

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)